

Проф. др Миланко Ј. Говедарица: биографија са одабраном библиографијом

Рођен је 12. јуна 1963. у Орловату. Гимназију је завршио у Зрењанину, а основне, магистарске и докторске студије филозофије завршио је на Одељењу за филозофију Филозофског факултета у Београду. Од 1990. године до данас запослен је на Филозофском факултету Универзитета у Београду, где је биран у свим сарадничким и наставничким звањима за предмете из историје филозофије и савремене филозофске културе, од асистента-приправника до редовног професора. Поред рада на матичном факултету, ангажован је и у извођењу наставе на Филозофском факултету у Приштини, са привременим седиштем у Косовској Митровици, где између осталог држи и предмет Филозофија културе. Остварио је успешну сарадњу и са другим факултетима Универзитета у Београду, посебно са Православним богословским факултетом и Филолошким факултетом. У оквиру међународне научне сарадње, обавио је студијско усавршавање у Америци (Универзитет Илиноис у Чикагу, 1988.). Био је ангажован на више научних пројеката („Историја филозофије“, „Проблем експланаторног јазу у филозофији и науци“ и др.), учествовао је на бројним међународним и домаћим научним скуповима (Атина, Будимпешта, Грац, Ријека, Бирмингем, Белгород, Подгорица, Сремски Карловци, Бања Лука, Зајечар, Требиње и др.), објављивао је у интернационалним и националним научним публикацијама. Аутор је три научне монографије и више од 50 научних чланака. Говори енглески и руски језик. Породичан је човек и има два сина – Павла и Алексеу.

Професор Говедарица је нестраничка личност од 2001. године. Пре тога је био члан Савеза комуниста (од гимназијских дана) и СПС-а. У периоду док је био странички ангажован, обављао је дужности члана Главног одбора СПС-а и секретара Универзитетског одбора СПС-а. Уз ове страничке функције, обављао је и дужности члана Савета Универзитета у Београду (1995-1996) и Управног одбора Филозофског факултета у Београду (1998-2000). Такође је био члан Управног одбора Студентског културног центра, Управног одбора Института за педагошка истраживања, Управног одбора Педагошког музеја и Савета Филолошког факултета у Београду. У време НАТО агресије на СРЈ, био је главни организатор циклуса патриотских трибина на свом матичном факултету. Као заступник политичке опције која није имала већинску подршку на Филозофском факултету, он је

успешно неговао културу дијалога са неистомислџеницима, истрајавајући у заступању толерантног односа према различитомислџим поборницима аргумената за или против доношења осетљивих одлука, и никада није подлегао говору мржње. Разлог његовог повлачења из страначког живота јесте академска потреба за дистанцирањем од непринципијелних захтева дневне политике.

Активан је члан Српског филозофског друштва, у којем је обављао дужности потпредседника, члана Управног одбора, председника Секције за филозофску психоанализу, те главног и одговорног уредника часописа *Theoria*. Добитник је Повеље „Михаило Ђурић“ за велики допринос раду и угледу међународне филозофске школе *Felix Romuliana* (2024.). Актуелни је председник жирија за доделу Награде „Никола Милошевић“ Радио Београда 2. Учесник је у бројних радијских и телевизијских емисија из домена научног, образовног и културног програма РТС-а („Гозба“, „Контрапункт“, „Видик“, „Филозофија и ...“, „Небојша Челик“, „Студио знања“, „Час анатомије“ и др.), а веома је присутан и на YouTube, са темама широког дијапазона: од егзистенцијализма и психоанализе до јавне улоге интелектуалца и менталних проблема друштвене маргинализације. Има и значајно практично искуство у извођењу дијалошких радионица, како у интензивној сарадњи са филозофом и комуникологом проф. др Зорицом Томић (кроз примену MapTer методе вођене комуникације), тако и у оквиру различитих организација које се баве унапређивањем филозофске комуникације и слободе изражавања: Филоцентар (Филокафе), Филозофски перформанс и Филозофски вртови. Поштујући слободу изражавања, узео је учешће у промовисању квир студија у нашој средини. Био је сарадник Београдске отворене школе, где је у два наврата обављао турски рад са кандидатима (Марко Жиловић, Милош Билановић) у изради завршних есеја. Учествовао је и у промовисању мултимедијалних форми стваралаштва (трибина о опусу Душана Герзића Гере, поводом књиге Ане Михаиловић *Ко слика?*).

У фокусу наставничких, научних, трибинских и медијских активности професора Говедарице налазе се питања комуникативног делања и медијске културе. Међу његовим научно-истраживачким радовима који су у ужој вези са комунологијом и теоријом медијске културе налазе се и следећи наслови.

Миланко Говедарица, „Ерос, сексуалност и танатос“, *Theoria*, Београд, 3/1996.

Миланко Говедарица, „Естетска димензија и еротски квалитет“, *Филозофски годишњак*, Београд, 11/1998.

Миланко Говедарица, „Ничеов модел интерпретације филозофске традиције“, *Theoria*, Београд, 3/2008.

Миланко Говедарица, „Психоанализа у критичкој теорији друштва“, *Критичка теорија друштва* (зборник, ур. Жељко Шарић), Бања Лука, 2010.

Миланко Говедарица, *Филозофија психоанализе* (научна монографија), Београд, 2013.

Миланко Говедарица, „О сексуалној револуцији: Рајх и Маркузе“, *Theoria*, Београд, 3/2017.

Миланко Говедарица, „Еманципаторски значај психолошког самоограничавања“, *Шта је граница* (зборник, ур. Александар Лукић), Требиње, 2019.

Milanko Govedarica, „Hermeneutics and community“, *Nomothetika*, Belgorod, 4/2020.

Миланко Говедарица, *Смисао ероса и љубави* (научна монографија), Београд, 2020.

Milanko Govedarica, „Aesthetics of living“, *Philosophos – Philotheos – Philoponos* (collection, ed. Mikonja Knežević), Belgrade / Podgorica, 2021.

Миланко Ј. Говедарица, „Нагон смрти и духовна култура“, *Социолошки преглед*, Београд, 4/2021.

Миланко Ј. Говедарица, „Техничка хиперреалност и друштво информатичког знања“, *Друштво знања* (зборник, ур. Мишо Кулић), Пале, 2021.

Миланко Ј. Говедарица, „О циљу егзистенцијалистичке терапије“, *Зборник радова Филозофског факултета*, Косовска Митровица, 1/2022.

Milanko Govedarica and Aleksandar Prica, „The Crisis of Wisdom and Psychoanalysis“, *Philosophy and Society*, Belgrade, 2/2022.

Проф. др Миланко Говедарица, Предговор научној монографији: Горан Гаврић, *Робокап и филмски двојници: филозофија и филм*, Београд, 2023.

Проф. др Миланко Говедарица, Предговор роману: Синиша Митрић, *Случај професора Морела*, Београд, 2024.

Миланко Говедарица, „Животни значај филозофске културе у савременом свету“, *Годишњак Међународне филозофске школе Феликс Ромулијана 2023*, Зајечар / Београд, 2024.

Миланко Говедарица, „Технофилија и технофобија у дигитализованом виртуелном свету“, *Годишњак Међународне филозофске школе Феликс Ромулијана 2024*, Зајечар / Београд, 2025 (у штампи).

Поред испитивања егзистенцијалне комуникације, интраперсоналне и интерперсоналне, у контексту Јасперсове и Сартрове филозофије (*Смисао ероса и љубави*, „О циљу егзистенцијалистичке терапије“), те психоаналитичке дијалошке интеракције између аналитичара и анализанта (*Филозофија психоанализе*, „The Crisis of Wisdom and Psychoanalysis“), он је заокупљен разматрањима о социјалним аспектима херменеутичког дијалога између различитих култура и традиција, из угла Гадамеровог и Хабермасовог учења, као и из перспективе Ничеове филозофије („Hermeneutics and community“, „Животни значај филозофске културе у савременом свету“, „Ничеов модел интерпретације филозофске традиције“). Честе теме његових истраживања су и увиди о медијима, посебно електронским, таквих теоретичара групне и масовне комуникације као што су Бењамин, Маклуан, Бодријар и Келнер („Техничка хиперреалност и друштво информатичког знања“, „Aesthetics of living“). Бавећи се питањима о хиперреалности дигиталних медија, он трага за правом мером између технофилије и технофобије („Технофилија и технофобија у дигитализованом виртуелном свету“, „Еманципаторски значај психолошког самоограничавања“). Као што се може констатовати на основу највећег броја преосталих наслова одабране библиографије, професор Говедарица истраживањима из домена комуникологије и теорије медија приступа из угла филозофије психоанализе, служећи се психоаналитичким појмовима (сексуалност, нагон смрти и др.) у циљу дубинске анализе онога што се налази у позадини интензивних медијских афекција, подложности емоционалним манипулацијама и праксама секташке хедонистичке комуникације или сладострасне агресивне екскомуникације.

Дакле, иако је као историчар филозофских учења више упућен на теорију херменеутичко-дијалошке рецепције књиге, тог традиционалног (штампаног) медија, као истраживач савремене културе Говедарица је веома посвећен дубинским разматрањима и критичкој евалуацији естетске (де)сублимације еротских и деструктивних нагона, кроз медијско комуницирање у формама масовне забаве и врхунске културе, те мониторингу предности и опасности од конкретних облика симбиозе са електронским медијима као људским продужецима.

Адреса становања.

Бројеви телефона:

Електронска адреса:

Београд, 19. мај 2025.